

hen over hovedet på såvel politikere som befolkning.

Efter Venstres opfattelse er det en af politikernes vigtigste opgaver at styre og kontrollere statsmagten og statskassen på befolkningens vegne, og derfor er det også farligt for folkestyret, hvis partierne bliver afhængige af tilskud fra staten.

Hvis partierne bliver afhængige af den statskasse, som det er deres fornemste opgave at kontrollere, svækker vi i virkeligheden politikernes muligheder for at styre de offentlige udgifter. Skridt for skridt bliver partierne til statsinstitutioner. Det går sådan, at hvor partierne i deres oprindelse var folkelige sammenslutninger, der blev dannet for at støtte og deltage i kampen om indflydelse på, hvordan man skulle anvende statsmagten, så bliver de nu i stedet for en integreret del af denne statsmagt.

Vi finder i Venstre, at det er forkert, at de, der sidder tættest på statskassen, også får mulighed for at bevilge sig selv begunstigelser fra den samme statskasse. Vi vil ikke være med til en sådan cementering af de bestående strukturer.

Efter vores opfattelse er der ikke brug for flere statspenge til partierne. Et levende folkestyre har mere brug for engagerede mennesker, der brænder for en sag, og derfor er det efter Venstres opfattelse ikke en god dag for folkestyret, når Folketinget om et øjeblik tilsyneladende vedtager en firdobling af statsstøtten til de politiske partier.

Venstre vil stemme imod forslaget.

Kim Behnke (FP):

Da Folketinget i 1986 indførte reglerne om stats-tilskud til de politiske partier, stod Fremskridtspartiet forholdsvis alene med synspunktet om, at det ikke er en skatteyderopgave at finansiere de politiske partiers aktiviteter. Men på daværende tidspunkt blev jomfrueligheden brudt, og siden da har man fra de politiske partier og deres organisationer lagt et stadig stigende pres på, om man ikke kunne få lov til at få endnu flere penge udbetalt.

I ganske mange år var den årlige bevilling til de politiske partier begrænset til at være 30 mio. kr. Med det her lovforslag forhøjer man den med 53 mio. kr., og det vil sige, at man kommer op på 83 mio. kr., som skatteyderne på den måde kommer til at betale til de politiske partier. Det er ganske mange penge, og det er det også, hvis man ser det i forhold til statens øvrige udgifter.

Når man tænker på, hvilke diskussioner vi kan have i Folketinget om, hvorvidt der rundt omkring i plejehjemssektoren kan blive bevilget penge, og om man kan bevilge penge til hjemløse og andre! Da kan Folketinget få ganske lang tid til at gå med at finde ud af, om det nu er rimeligt eller ej, selv om det er beløb af langt mindre størrelse.

I det her tilfælde, hvor vi altså taler om, at skatteyderne årlig skal bidrage med 83 mio. kr. til de politiske partier, er der, som det også er fremgået af debatten, flere partier, som helst undlader at deltage i den debat. Det kan jeg godt forstå, for det må være med en grim smag i munden, man bevilger sig selv så stort et beløb og så efterfølgende skal hjem og forklare vælgerne, hvordan det kan være, at de behov, vælgerne, skatteyderne har, er man ikke i stand til imødekomme, men de behov, de politiske partier formulerer for sig selv, kan man hurtigt og enkelt finde ud af at bevilge store summer til.

Det er vores opfattelse, at den måde, det foregår på med Folketinget, der bevilger sig selv så store beløb, hører ingen steder hjemme. Derfor glæder det os endda at kunne konstatere, at mens vi stod så alene i 1986, har vi i dag fået følgeskab af flere andre folketingsmedlemmer, som også mener, at nu må grænsen været nået for, hvad vi kan forsvare over for de danske vælgere.

Ser man på, hvordan beløbet skal fordeles, bærer det også tydeligt præg af, at det er Folketinget, den statslige del, som fører an. Mens der tidligere blev bevilget 5 kr. pr. stemme til partiernes landsorganisationer, forhøjes det nu med fire gange til 19,50 kr.

Og hvad skal alle de penge så gå til? Ja, det er blevet hævdet fra tilhængerne, at de skal være med til at styrke demokratiet. Vi har svært ved at se, hvordan det danske demokrati bliver styrket, ved at partiernes landsorganisationer får firdoblet deres økonomiske midler.

Er sandheden ikke den, at det eneste, der kommer ud af det, er, at de annoncer, partierne indrykker i aviserne, bliver lidt større? Er sandheden ikke den, at de brochurer, partierne trykker med deres partiprogrammer, nu bliver i en lidt dyrere kvalitet osv.?

Og det har intet at gøre med, at demokratiet bliver forbedret. Der er måske nogle trykkerier og nogle reklamebureauer, som kommer til at tjene penge ved det her, men det har som sagt intet at gøre med at styrke demokratiet.